

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. Mgr. Marianem Francem, advokátem se sídlem Škroupova 10, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2009, č. j. DSH/10762/09, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 10. 2011, č. j. 17 Ca 52/2009 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2009, č. j. DSH/10762/09. Uvedeným rozhodnutím žalovaného ve spojení s rozhodnutím Městského úřadu Stod, Odboru správního a dopravního (dále jen „městský úřad“), ze dne 23. 7. 2009, č. j. 2728/09/OSD, byl žalobce na základě ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona č.

pokračování

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se tohoto přestupku měl dopustit dne 7. 2. 2009 v 00:15 hod. na 87. kilometru dálnice D5 ve směru jízdy na Rozvadov, neboť při řízení motorového vozidla zn. Nissan GT-R, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h nejméně o 73 km/h.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že dne 7. 2. 2009 byl Policií ČR, Krajským ředitelstvím Západočeského kraje, odborem služby dopravní policie, Dálničním oddělením Svojkovice (dále jen „Policie ČR“) sepsán úřední záznam o měření rychlosti výše uvedeného vozidla stěžovatele. Měření bylo provedeno 7. 2. 2009 v 0.15 hodin hlídkou Policie ČR. Vozidlu stěžovatele byla při měření rychlosti Policií ČR přístrojem Polcam PC2006, v. č. 1249PL, naměřena rychlost 210 km/h, po zohlednění odchylky 203 km/h. Dle úředního záznamu řidič na místě s přestupkem souhlasil. V úředním záznamu ze dne 21. 3. 2009 je k postoji řidiče upřesněno, že se k přestupku na místě odmítl vyjádřit.

Prvostupňový správní orgán v rámci řízení o přestupku provedl ústní jednání dne 9. 6. 2009, při kterém byl stěžovatel přítomen a vyslechnut. Ve své výpovědi neuvedl žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly výpověď policistů přítomných při měření rychlosti jeho vozidla. Při jednání byly provedeny důkazy čtením úředních záznamů o silniční kontrole ze dne 7. 2. 2009, konstatováním fotografií a záznamů z měřicího přístroje, jako svědci byli vyslechnuti policisté přítomní při měření rychlosti. Jejich výpověď se shodovala s výše citovaným obsahem záznamu o kontrole. Na dotaz zástupce stěžovatele uvedli, že při měření rychlosti vozidla stěžovatele při jízdě nemělo policejní vozidlo zapnutá výstražná světla, majáky byly použity až při zastavování vozidla. Stěžovatel ani jeho zástupce nenavrhli doplnění důkazů. V závěru jednání zástupce stěžovatele namítl, že policejní vozidlo se pohybovalo po dálnici nepovolenou rychlostí bez zapnutého modrého výstražného světla, což je v rozporu se zákonem. Pokud je za těchto okolností naměřena jinému vozidlu vysoká rychlost, jedná se o důkaz pořízený v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu, což z něho činí nepřijatelný důkaz. Proti stěžovateli tedy neexistuje žádný legálně opatřený důkaz, je tedy namísto řízení o přestupku zastavit. Shodné skutečnosti uvedl i v písemném vyjádření ze dne 17. 6. 2009.

Stěžovatel byl rozhodnutím městského úřadu, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 2728/09/OSD, uznán vinným za výše uvedený přestupek a byla mu uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dále byla stěžovateli uložena povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Stěžovatel podal prostřednictvím svého zástupce včas proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítl, že správní orgán upřednostnil represí na úkor prevence, že neexistuje žádný objektivní důkaz prokazující vinu stěžovatele, která mu nebyla prokázána. Policie se nepokusila stěžovatele zpomalit a při srovnávání rychlostí s vozidlem

stěžovatele porušila zákon, důkaz získaný tímto způsobem byl tedy opatřen v rozporu se zákonem. Jednání policie bylo lstivé a obecně nebezpečné. Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2009, č. j. DSH/10762/09 žalovaný napadené rozhodnutí změnil tak, že odstavec o tom, že je obviněný povinen odevzdat svůj řidičský průkaz, vypustil. Ve zbytku pak rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

III. Řízení před krajským soudem

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2009 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel správnímu orgánu vytýkal tytéž nedostatky jako ve svém odvolání proti rozhodnutí městského úřadu a svou žalobu také odůvodnil stejně jako toto odvolání. Žalobou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji v plném rozsahu zamítl. Postup policistů, kteří zjistili totožnost řidiče a následně v přestupkovém řízení vypovídali jako svědci, představoval výkon dohledu policie na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Jejich výpověď je proto v řízení použitelná. Stěžovateli nemusel být dán prostor k vyjádření se k přestupku ve chvíli zastavení vozidla policisty, neboť ti pouze zjišťovali rozhodné skutečnosti, které následně oznamovali správnímu orgánu. Prostor k vyjádření byl stěžovateli dán v řízení před městským úřadem. Stěžovatel však tohoto svého práva nevyužil. Nekvalitní fotografie vozidla s údajem o naměřené rychlosti bylo možno použít jako důkaz, bylo však nutno jej hodnotit komplexně ve vztahu k ostatním důkazům, což se stalo. Rychlost vozidla byla prokázána i z výpovědí policistů. Krajský soud měl tedy skutkový stav za dostatečně prokázaný. K námitce, že důkaz o překročení nejvyšší povolené rychlosti byl použit v rozporu se zákonem, protože policisté museli srovnat rychlost s vozidlem stěžovatele a ani se nepokusili stěžovatele nikterak zpomalit či alespoň zapnout výstražná světla, krajský soud uvedl, že policisté mají při vykonávání svých povinností výjimku z povinnosti dodržovat rychlost jízdy, je-li to nezbytné k plnění úkolů Policie ČR. Nejedná se tedy o nezákonně získaný důkaz a policisté nemuseli mít ani zapnutá zvláštní výstražná světla.

Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že spáchání předmětného přestupku bylo stěžovateli řádně prokázáno a důkazy byly pořízeny zákonným způsobem.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností, z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nepochopil logiku argumentace stěžovatele. Dle jeho názoru bylo jednání Policie ČR lstivé. Policisté při „slícování“ rychlosti s měřeným vozidlem, které je nutné ke změření rychlosti vozidla, nevyužili výstražné osvětlení. Policisté měli rychle jedoucí vozidlo začít pronásledovat se zapnutými světly. Pokud nepoužijí výstražná světla, vyvolají ve sledovaném vozidle pocit

pokračování

„tlačení“ vedoucí ke zvyšování rychlosti měřeného vozidla. Dle závěrů stěžovatele odůvodněním napadeného rozsudku krajský soud kryje špatné technické vybavení Policie ČR a z něj plynoucí nutnost porušování základních principů spravedlnosti. Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká procesní nedostatek spočívající v tom, že žalobce byl od počátku zastoupen advokátem, který nebyl o řízení vyrozuměn. Soud pouze uvedl, že stěžovatel se k nařízenému jednání nedostavil. Předvolání mělo být směřováno zástupci stěžovatele a nikoli ke stěžovatelovým rukám. Ze stejných důvodů nebyl řádně doručen ani rozsudek.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel kasační námitku směřující proti procesnímu pochybení soudu týkajícímu se doručování podřadil pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., což jsou vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Obsah výše citované námítky však tomuto ustanovení neodpovídá. Nejvyšší správní soud ji tedy dle obsahu posoudil jako namítaný důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samo, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu z těchto důvodů, přičemž shledal, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nebylo stíženo žádnou výše popsanou vadou. Napadený rozsudek krajského soudu tedy přezkoumal v rozsahu stěžovatelem uplatněných námitek.

Stěžovatel namítl, že odůvodnění rozsudku krajského soudu nepátrá po vyšších principech, ale jednoznačně kryje špatné vybavení Policie ČR a z něj plynoucí nutnost porušování základních principů spravedlnosti. Krajský soud dle jeho názoru nepochopil logiku argumentace stěžovatele. Policisté měli zapnout výstražné osvětlení, pokud tak neučinili, bylo jejich jednání lstivé, neboť vyvolali ve sledovaném vozidle pocit „tlačení“ jiným vozidlem, což v praxi vede ke zvyšování rychlosti sledovaného vozidla. K této námitce považuje Nejvyšší správní soud za důležité podotknout, že tuto argumentaci stěžovatel vznesl již ve svém odvolání proti rozhodnutí městského úřadu a stejně tak ji namítl i v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. Žalovaný správní orgán i krajský soud se s touto otázkou však dostatečně vypořádaly. Nutno zdůraznit, že ve správní žalobě stěžovatel nevytýkal druhostupňovému správnímu orgánu žádné konkrétní pochybení týkající se srozumitelnosti či dostatečnosti jeho úvah, které uvedl v odůvodnění při vypořádání odvolacích námitek, avšak odůvodnil svou žalobu zcela shodně jako odvolání. Stejně tak ani z kasační námítky není zřetelná konkrétní výtku směřující proti odůvodnění rozsudku krajského soudu (kromě obecné výtky nepochopení logiky argumentace stěžovatele). Dále je třeba podotknout, že stěžovatel ani nenamítá, že se přestupku nedopustil a napadá pouze nezákonnost použitých důkazních prostředků a vyjadřuje nesouhlas s použitím popsaneho způsobu měření rychlosti vozidel ze strany Policie ČR.

Stěžovatel v kasační stížnosti tedy zejména namítá, že policisté měli při pronásledování vozidla z důvodu změření jeho rychlosti mít zapnutá výstražná světla modré barvy. Pouze takto by byl případný důkaz měření rychlosti pořízen v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud při posouzení této námítky nejprve ověřil znění platné právní úpravy týkající se jízdy policejních vozidel při výkonu jejich činnosti.

Podle ustanovení § 124 odst. 8 zákona o silničním provozu vykonává policie dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích mimo jiné tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení. V rámci toho je také s ohledem na § 79a zákona o silničním provozu policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Ustanovení § 18 odst. 3, 4 a 8 zákona o silničním provozu stanoví nejvyšší povolenou rychlost dle druhu pozemní komunikace. Dle ustanovení § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu *ustanovení odstavců 3, 4 a 8 neplatí pro řidiče zpravodajských služeb, Generální inspekce bezpečnostních sborů a stanovených útvarů policie a stanovených útvarů celních orgánů, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem, je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Útvary policie stanoví ministr vnitra. Útvary celních orgánů stanoví ministr financí.* Věta druhá tohoto ustanovení představuje výslovné zákonné zmocnění ministra vnitra ke stanovení útvarů policie, které mohou ve smyslu věty první překročit nejvyšší povolenou rychlost stanovenou § 18 odst. 3, 4 a 8 zákona o silničním provozu. Ministr vnitra stanovil nařízením č. 80, ze dne 26. 11. 2001, že *ustanovení § 18 odst. 3, 4 a 8 zákona č. 361/2000 Sb., neplatí pro řidiče vozidel Policejního prezidia České republiky, útvaru Policie České republiky s působností na celém území České republiky a útvaru s územně vymezenou působností, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem.*

pokračování

Z výše uvedeného plyne, že policisté při měření vozidla stěžovatele jsou oprávněni překročit nejvyšší povolenou rychlost, pokud se jedná o plnění úkolů Policie České republiky. K této situaci v projednávané věci došlo, neboť ve věci nebylo sporu o tom, že vozidlo Policie ČR překročilo povolenou rychlost při úkonu měření rychlosti vozidla stěžovatele, tj. při výkonu dohledu nad bezpečností silničního provozu. Stěžovatel tuto skutečnost v žádné fázi řízení nezpochybnil. Je-li nejvyšší povolená rychlost policisty překročena při měření rychlosti jiného vozidla, jedná se o zákonnou výjimku ve smyslu § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu. Jiný výklad by prakticky znemožnil Policii České republiky plnit úkoly stanovené zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 7 As 3/2011 – 52, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Z uvedeného vyplývá, že v projednávané věci policisté byli při měření rychlosti vozidla stěžovatele dle zákona oprávněni nejvyšší povolenou rychlost překročit.

Stěžovatel spatřoval nezákonnost postupu policistů dále v tom, že během jízdy za vozidlem stěžovatele nemělo jejich vozidlo zapnutá modrá výstražná světla.

K této námitce se v napadeném rozsudku vyjádřil zcela srozumitelně krajský soud, který poukázal na zákonné oprávnění policie překročit rychlost při plnění jejich úkolů (§ 18 odst. 9 zákona o silničním provozu), přičemž toto oprávnění zákon nepodmiňuje souběžným použitím výstražných světel. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje a zdůrazňuje, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní výtky proti argumentaci krajského soudu. K uvedené námitce lze tedy obecně konstatovat, že útvary policie mohou překročit nejvyšší povolenou rychlost, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem. Za plnění úkolu bylo v posuzovaném případě možno považovat i změření rychlosti vozidla stěžovatele. Zákonem přitom není stanovena povinnost mít zapnutá modrá výstražná světla během srovnávání rychlosti vozidla policie a měřeného vozidla ani během následného měření rychlosti. Je nutno si uvědomit, že účelem úpravy použití výstražných světel pro vozidla při plnění úkonů souvisejících se zvláštní povinností dle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, je chránit účastníky silničního provozu, kteří by mohli být potenciálně ohroženi vozidlem jedoucím vyšší než povolenou rychlostí a vzhledem k výjimečné situaci nedodržujícím další základní pravidla silničního provozu. Této ochrany se však nemůže domáhat řidič, který je předmětem zájmu Policie ČR kvůli podezření z porušování pravidel silničního provozu a vůči kterému z tohoto důvodu vykonává dohled.

Použití výstražných světel při sledování vozidla, jehož rychlost se Policie ČR snaží změřit, by tento úkon zmařilo. Policie ČR by za takových okolností neměla možnost měřit rychlost jedoucích vozidel použitím radaru v souběžně jedoucím policejním vozu. K takovému omezení pravomocí však není racionální důvod. Námitka stěžovatele je založena na tvrzení, že vozidlo jedoucí vyšší než povolenou rychlostí vytváří tlak na před ním jedoucí vůz, který v důsledku toho musí též překročit nejvyšší povolenou rychlost. Tomuto tvrzení však nelze za běžných okolností přisvědčit. Pokud řidič zaznamená za sebou rychleji jedoucí vozidlo, nemá povinnost se jeho rychlosti přizpůsobovat. Teoreticky by tato potřeba mohla vzniknout za výjimečných okolností, kdy by se řidič musel přizpůsobit dalším vlivům silničního provozu, například stavu a šířce vozovky,

neočekávané překážce, atd. Za běžných okolností je však povinen dodržovat právní předpisy týkající se provozu na pozemních komunikacích, včetně úpravy nejvyšší povolené rychlosti, bez ohledu na to, zda okolní řidiči případně tyto povinnosti porušují. Stěžovatel neuvedl, na základě jakých skutečností by mohl v době provádění kontroly pociťovat rychle jedoucí vozidlo Policie ČR jako nátlak na zvýšení vlastní rychlosti přes povolenou hranici. Žádná taková skutečnost nevyplývá ani ze záznamů o silniční kontrole či jiných v řízení provedených důkazů. Jeho námitka je tedy pouze určitou hypotézou, dle které každé rychleji jedoucí vozidlo vyvolává v řidičích před nimi pocit tlaku a nutnosti zvýšit rychlost vozidla, čemuž nelze v obecné rovině přisvědčit.

Je tedy možno konstatovat, že stěžovatel byl povinen znát nejvyšší povolenou rychlost na úseku, kde byl policejní hlídkou přistižen. Vzhledem k tomu, že tuto rychlost stěžovatel překročil minimálně o 73 km/h, musel či měl si být vědom, že páchá přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Není povinností policie, aby jej na páchání přestupku upozornila před tím, než změří rychlost jeho vozidla. Stejně tak není povinna použít výstražná modrá světla při úkonu měření rychlosti jeho vozidla, pokud přitom neohrožuje ostatní účastníky silničního provozu. Nelze též přisvědčit tvrzení stěžovatele, že jednání policie vůči němu bylo lstivé, neboť policisté se žádným nepokusili přimět stěžovatele ke spáchání přestupku, pouze změřili jeho rychlost a to zákonným způsobem.

Na základě výše uvedeného neshledal Nejvyšší správní soud tuto námitku stěžovatele za důvodnou.

Druhá kasační námitka směřovala proti způsobu doručování provedenému krajským soudem. Stěžovatel namítl, že jím zvolený zástupce pro řízení před soudem nebyl vyrozuměn o úkonech řízení, nebyl mu ani doručen rozsudek. Nejvyšší správní soud byl při posouzení důvodnosti této námítky povinen ověřit, zda stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen zástupcem, vůči kterému byl soud povinen činit úkony namísto stěžovatele, včetně jeho vyrozumění o jednání a doručení rozsudku.

Soudní řád správní stanoví v § 35 odst. 2 s. ř. s. možnost účastníka řízení nechat se zastoupit advokátem. Podle ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s. *má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jím.*

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že soudu byla společně se žalobou předložena i plná moc udělená Mgr. Marianu Francovi, advokátovi, datovaná dnem 11. 11. 2009 (čl. 3). Tato plná moc se skládá ze dvou částí. První část je formulářová, tj. obecná, druhou částí je plná moc individualizována.

Tištěná formulářová část je vymezena tak, že advokát je zmocněn k tomu, aby stěžovatele „*obhajoval, resp. zastupoval ve všech právních věcech, aby vykonával veškeré úkony, přijímal doručované písemnosti, podával návrhy a žádosti, uzavíral smíry a narovnání, uznával uplatněné nároky, vzdával se nároků, podával opravné prostředky a vzdával se jich, vymáhal nároky, plnění nároků přijímal.*“ Tuto plnou moc stěžovatel udělil „*i v rozsahu práv a povinností podle trestního řádu, občanského soudního řádu, správního řádu a zákoníku práce.*“

pokračování

Následující část, která je již částečně dopsána ručně, specifikuje plnou moc následovně: „*a jako zvláštní plnou moc k podání žaloby o zrušení rozhodnutí správního orgánu – Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, č. j. DSH/10762/09.*“

Zastoupení účastníka řízení se prokazuje plnou mocí udělenou jeho zástupci. Na základě plné moci vzniká vztah mezi zastoupeným a zástupcem, na jehož základě je v rozsahu zmocnění uvedeného v plné moci zástupce oprávněn vystupovat a jednat za zastoupeného. Rozsah zmocnění se posuzuje dle obsahu a významu slov v plné moci a dle navenek projevené vůle zástupce a zastoupeného.

V posuzovaném případě byla plná moc vyhotovena za pomoci předem připraveného formuláře. Pokud by plnou moc tvořila pouze formulářová část, jednalo by se o plnou moc univerzální. Nicméně formulářová část byla zcela jednoznačně konkretizována přípisem, že je udělena jako zvláštní plná moc k podání žaloby o zrušení rozhodnutí správního orgánu, upřesněného plným názvem správního orgánu i číslem jednacím dotyčného rozhodnutí. Touto specifikací zastoupený vyjádřil konkrétní vůli, že zmocňuje advokáta pouze k podání žaloby. Nejedná se tedy o všeobecnou neomezenou plnou moc, ale o plnou moc speciální určenou výhradně k tomu, aby na jejím základě podal zástupce žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž je zde precizně konkretizováno, proti jakému rozhodnutí a jakého správního orgánu má být žaloba podána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 28/2006 – 49).

Krajský soud posoudil plnou moc jako speciální, tj. opravňující zástupce pouze k úkonu podání žaloby, a veškeré písemnosti doručoval v souladu s tímto výkladem na adresu stěžovatele. Stěžovatel byl ostatně na právní hodnocení plné moci upozorněn ve výzvě k zaplacení soudního poplatku, kde krajský soud uvedl, že „*výzva k zaplacení soudního poplatku je adresována přímo žalobci, neboť plná moc ze dne 11. 11. 2009, která byla připojena k žalobě, byla žalobcem udělena Mgr. Marianu Francovi, advokátu se sídlem Plzeň, Solní 4, toliko k podání žaloby, nikoliv pro řízení o této žalobě.*“ Výzva byla stěžovateli řádně doručena, jím osobně převzata a stejně tak byl i zaplacen soudní poplatek. Stěžovatel byl tedy jak výslovně, tak i konkludentně seznámen s tím, že krajský soud činí úkony výhradně vůči němu, a nevyjádřil proti tomuto postupu žádné výhrady. Pokud by stěžovatel měl vůli nechat se zastupovat v řízení před správním soudem zvoleným zástupcem v plném rozsahu, mohl na vyslovený závěr krajského soudu i na jeho praktický postup v řízení reagovat, a tento stav změnit dodáním plné moci pro další úkony nebo pro celé soudní řízení. Stěžovatel tak neučinil a proto byly i nadále veškeré písemnosti doručovány pouze jemu, proti čemuž po celou dobu řízení před krajským soudem nevzneshl žádnou námitku. Krajský soud postupoval v souladu se zněním plné moci udělené pouze pro podání žaloby, na další úkony v řízení se nevztahovala.

Pro úplnost je možno poukázat i na skutečnost, že zástupcem byl na základě plné moci advokát, tj. osoba práva znalá, od které lze očekávat vysokou úroveň právního povědomí. Pokud by měla být plná moc udělena pro celé řízení před správním soudem, advokát by ji v tomto smyslu i formuloval.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nezjistil v postupu krajského soudu pochybení namítané stěžovatelem. Zmocnění bylo Mgr. Marianu Francovi uděleno pouze k podání žaloby, což krajský soud správně vyhodnotil. Postup krajského soudu, kdy doručoval veškeré písemnosti včetně předvolání a samotného napadeného rozsudku přímo stěžovateli, tak nebyl procesním pochybením. Nejvyšší správní soud tedy neshledal ani tuto kasační námitku důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu